

Arrest

nr. 146 285 van 26 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 februari 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster huwde op 17 april 2014 in Brazilië met K.V., een man met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 17 juli 2014 diende verzoekster, in functie van haar echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 14 januari 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel

om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 20 januari 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 6 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.07.2014 werd ingediend door:

Naam: [R.V.]

Voornaam: [C.C.]

Nationaliteit: Brazilië

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2012 - aanslagjaar 2013) voor.

De voorgelegde gegevens hebben betrekking op het jaar 2012, en zijn bijgevolg onvoldoende recent. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 6 oktober 1981."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.4. Op 16 februari 2015 diende verzoekster, in functie van haar echtgenoot, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient erop te worden gewezen dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de

Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van de indiening van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het is niet betwist dat verzoekster op 16 februari 2015, in functie van haar echtgenoot, een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende en door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie dat geldig is tot 15 augustus 2015. Het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd derhalve impliciet doch zeker opgeheven. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530). Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster nog tot voordeel kan strekken. Verzoekster weerlegt deze vaststelling niet. Zij toont dan ook niet aan dat zij een belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is, om voormelde reden, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 januari 2015.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40bis, § 1 en § 2, 2° en 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Eerste onderdeel: schending van het aangevoerde middel, doordat de overheid geen gegevens heeft opgevraagd teneinde een correct beeld te krijgen van de inkomsten van het gezin waarbij verzoekster zich wenste teervoegen.

[...]

Verzoekster vormt een gezin met dhr. [K.V.], met Belgische nationaliteit. Dhr. [V.] is zelfstandig. Hij is ingeschreven in de KBO als natuurlijke persoon met ondernemingsnummer 0893.341.789.

Dhr. [V.] is sinds 17 januari 2011 manager bij NV EXPORTSLACHTHUIS TIELT (DEBRA-MEAT) (stuk 3).

Bij de aanvraag werd het aanslagbiljet personenbelasting voor inkomstenjaar 2012 gevoegd (stuk 4). Het aanslagbiljet voor inkomstenjaar 2013 kon dhr. [V.] (nog) niet voorleggen, daar hij dit document nog niet gekregen heeft (zie getuigschrift directe belastingen, stuk 9).

Dhr. [V.] kon wel de voorbereiding van de aangifte in de personenbelasting voor inkomstenjaar 2013 voorleggen (stuk 5), alsmede de simulatie van de berekening (stuk 6), en een exploitatierekening voor 2014 d[ie] opgesteld is door de boekhouder van dhr. [V.] (stuk 7).

Wanneer dhr. [V.] ook deze documenten wilde voegen, stelde men op het gemeentehuis dat dit niet nodig was, en dat men voldoende had aan het meest recente aanslagbiljet, m.n. dat voor inkomstenjaar 2012.

Verweerster oordeelde daar echter anders over, en besloot meteen een weigeringsbeslissing op te maken, op grond van onvoldoende recente bewijsstukken (stuk 1).

Er werden door verweerster geen recentere inkomstbewijzen opgevraagd. Nochtans rust er op verweerster een onderzoeksplicht naar de inkomstsituatie. Zo bepaalt artikel 42 §1 Vw [...]:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Door geen aanvullende stukken op te vragen, en niet aan deugdelijke feitengaring te doen, schendt verweerster haar zorgvuldigheidsplicht.

In die zin oordeelde uw Raad eerder:

“De verwerende partij is onzorgvuldig geweest en had informatie moeten inwinnen over de situatie van de verzoeker in het licht van de toepassing van artikel 42bis, §2, 4° Vw. De zorgvuldigheidsplicht is geschonden want de beslissing steunt niet op deugdelijke feitengaring”

(RvV nr. 69.240, 27 oktober 2011, T.Vreemd. 2012, 142; [...])

“Verweerder heeft ook niet geduid met betrekking tot welke periode verzoekster het bewijs diende te leveren dat haar echtgenoot actief werk zocht en heeft na te hebben vastgesteld dat de bewijsstukken die werden aangebracht door verzoekster te oud of te recent waren ook niet het initiatief genomen om verzoekster opnieuw te contacteren teneinde haar te vragen om aanvullende bewijsstukken aan te brengen die betrekking hebben op een welbepaalde periode. Gezien de beëindiging van het verblijfsrecht van een vreemdeling een zwaarwichtige beslissing is mag van verweerder nochtans verwacht worden dat hij de nodige inspanningen levert om een volledig beeld te krijgen van de concrete situatie waarin de betrokken vreemdeling zich bevindt.”

(RvV nr. 104 677 van 10 juni 2013; [...])

“Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij, en haar Belgische partner, dan voorziet artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Nochtans geeft de verzoekende partij in haar verzoekschrift concrete elementen aan die bij deze concrete behoefteanalyse in rekening hadden kunnen worden genomen.

De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

De motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.”

(RvV nr. 131 985 van 23 oktober 2014; [...])

Verwerende partij heeft blijkbaar gemeend dat het voorgelegde aanslagbiljet niet voldoende recent was en geen andere inkomsten werden voorgelegd, doch heeft op geen enkele moment het initiatief genomen om de aanvrager uit te nodigen meer informatie voor te leggen.

Dit verzoek was nochtans nuttig geweest, want verzoekster had speciaal met het oog op huidige aanvraag, bij zijn boekhouder een simulatie opgevraagd, alsmede kopie van zijn aangifte inkomsten 2013.

Dit geldt des te meer omdat de voorgelegde gegevens erop wijzen dat de echtgenoot van verzoekster in feite voldoende inkomsten heeft die ruim de vereiste van toereikendheid overstijgen (bruto belastbaar inkomen van 82.761,81 EUR, oftewel 6.896,75 EUR per maand). Uit het dossier blijkt nergens dat de echtgenoot van verzoekster deze inkomsten niet meer zou genereren, noch lijkt er een reden om dit te vermoeden. Het komt niet zorgvuldig voor om een aanvraag te verwerpen op grond van de inkomstenvereiste, terwijl alle elementen erop wijzen dat aan deze inkomstenvereiste in werkelijkheid ruim voldaan wordt.

Het middel is gegrond.

Tweede onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat geen onderzoek werd gedaan naar de individuele behoeften van het gezin waarbij verzoekster zich wenste te vervoegen.

De beslissing tot weigering van verblijf wordt gemotiveerd op basis van het ontbreken van recente bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmidde[le]n.

Verzoekster vormt een gezin met haar Belgische echtgenoot, dhr. [K.V.].

Artikel 40bis juncto artikel 40ter Vw bepalen dat de Belg waarbij verzoekster zich wil vervoegen, moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen:

Artikel 40bis Vw:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter Vw:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

-dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 40ter Vw vermeld[t] welke bestaansmiddelen niet in aanmerking komen, en voor het overige bepaalt de wet enkel als voorwaarde dat er stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voorhanden zijn, en dat deze voorwaarde geacht wordt voldaan te zijn, indien het inkomen 120% bedraagt van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Dit bedrag is een referentiebedrag; DVZ dient de aanvraag niet automatisch te verwerpen indien het bedrag niet wordt behaald (zie “Bestaansmiddelen gezinshereniging”, in NJW nr. 249, 2 november 2011).

Indien verweerster zou oordelen dat aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen niet voldoende aangetoond is, bepaalt artikel 42 §1, tweede lid Vw dat zij een analyse moet maken van de behoeften van de aanvragers:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

[...]

*De ratio legis was dat men wil voorkomen dat de partners tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden. In de memorie van toelichting wees de Belgische regering er op dat ze hiermee wenst te vermijden dat ascendenten van Belgische onderdanen bij aankomst in België in precaire omstandigheden terechtkomen en ten laste vallen van de openbare overheden (M.-C FOBLETS, S. LUST, D. VANHEULE en Ph. DE BRUYCKER (ed.), *De nieuwe Vreemdelingenwet, België in lijn met de Europese regelgeving, in Migratie en Migrantenrecht, recente ontwikkelingen*, die Keure, 2007, 172).*

Tijdens de bespreking in de bevoegde kamercommissie verklaarde de Minister (Kamer, OC 51 2745/001, 44):

“Deze regel wordt voorzien aangezien vastgesteld werd dat nieuwe Belgen die zelf geen of slechts marginale economische activiteiten uitoefenen, vaak hun ouders laten afreizen naar België en deze vervolgens doorverwijzen naar het OCMW”.

De wetgever heeft willen voorkomen dat verweerster enkel een referentiebedrag in aanmerking zou nemen (RvV nr. 134 207 van 28 november 2014).

De wetgever heeft dus zeker geen statische beoordeling ingevoerd. Het komt aan de overheid toe om een nauwgezette analyse te maken.

De wet stelt uitdrukkelijk dat het onderzoek dient (sic) gevoerd te worden, zodat het als een verplichting moet worden beschouwd. Zo oordeelde ook Uw Raad (RvV nr. 131 985 van 23 oktober 2014; [...]):

“Uit de duidelijke bepaling van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij, indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. “

Kortom, artikel 42 §1 Vw. houdt de verplichting in na te gaan op basis van de individuele behoeften van het gezin waarin verzoekster zal terechtkomen, of de vereiste bestaansmiddelen aanwezig zijn om te

voorkomen dat verzoekster ten laste zou vallen van de openbare overheden (zie ook L. DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk, 2012, 2016-2017).

Ondanks op grond van de motiveringsplicht moet blijken dat er aan deze behoefteanalyse werd voldaan, heeft verweerder geen informatie opgevraagd, noch werd er enige analyse gemaakt omtrent de behoeften zoals die blijken uit de voorgelegde stukken.

Uw Raad aanvaardde eerder reeds een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wanneer uit de motivering geen dergelijke individuele behoefteanalyse blijkt: "Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker als aanvulling bij zijn aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een bewijs van ziekte-uitkering van zijn Belgische echtgenote heeft voorgelegd. Bij nazicht van dit document blijkt dat verzoekers echtgenote in oktober 2011 een inkomen genoot van ongeveer 1040 euro. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet een inkomen slechts als stabiel, toereikend en regelmatig kan worden beschouwd indien dit ten minste gelijk is aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Voor het jaar 2012 bedraagt dit 1047,48 euro per maand. De Raad stelt vast dat de ziekte-uitkering die verzoekers echtgenote in oktober 2011 heeft ontvangen lager is dan honderdtwintig procent van voornoemd bedrag. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat "[u]it de voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische echtgenote van betrokkene niet over voldoende inkomsten beschikt, zoals gesteld in artikel 40ter, [tweede lid van de vreemdelingenwet]".

De Raad laat voorts gelden dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden". (RvV 29 maart 2012, nr. 78.310; [...])

"Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij, en haar Belgische partner, dan voorziet artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Nochtans geeft de verzoekende partij in haar verzoekschrift concrete elementen aan die bij deze concrete behoefteanalyse in rekening hadden kunnen worden genomen.

De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

De motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet."

(RvV nr. 131 985 van 23 oktober 2014)"

3.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het

door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat verweerder de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door geen gegevens op te vragen teneinde een correct beeld te krijgen van de inkomsten van haar gezin kan het volstaan op te merken dat in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk is bepaald dat het de Belgische onderdaan die wordt vervoegd door zijn echtgenote is die moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij een verplichting die rust op haar echtgenoot lijkt te willen afwentelen op verweerder. Het loutere feit dat verzoekster of haar echtgenoot in gebreke bleven de nodige stukken aan te brengen waaruit kan worden afgeleid dat het gezin over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt – wat vereist is om te kunnen vaststellen dat haar verblijfsrechtelijke aanspraken enige grond hebben – impliceert niet dat verweerder verplicht is om de gebreken in hun bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van verzoekster haar aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen.

Door uiteen te zetten dat bepaalde stukken die konden worden aangewend om het bewijs te leveren van de bestaansmiddelen van haar echtgenoot nog niet in diens bezit waren toont verzoekster niet aan dat verweerder verkeerdelijk besloot dat geen stukken van recente datum werden voorgelegd waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeksters echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals bedoeld in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet. De stelling van verzoekster dat zij en haar echtgenoot aangaven ook andere bewijsstukken te willen neerleggen en hen werd meegedeeld dat dit niet vereist was vindt geen steun in enig stuk en is dus niet meer dan een bewering op basis waarvan de Raad niet kan overgaan tot de vernietiging van een administratieve beslissing.

Verzoekster zet nog uiteen dat in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet is bepaald dat verweerder zich alle bescheiden en inlichtingen “kan” laten overleggen die nuttig zijn voor het bepalen van het bedrag dat de burger van de Unie en het familielid dat hem wenst te vervoegen nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Uit voormelde wetsbepaling kan evenwel geen verplichting worden afgeleid voor verweerder om, indien een vreemdeling die een recht op verblijf van meer dan drie maanden laat gelden in functie van haar Belgische echtgenoot nalaat om aan te tonen dat haar echtgenoot op het ogenblik dat zij de aanvraag indient enig inkomen heeft, alsnog de vraag te stellen of een inkomen kan worden aangetoond.

De door verzoekster aangehaalde wetsbepaling heeft trouwens tot doel verweerder er toe te brengen *“om de toereikendheid van de bestaansmiddelen van een concreet gezin na te gaan, als zou blijken dat het gezinsinkomen lager ligt dan het wettelijk bepaalde referentiebedrag. Daarbij ligt het in de bedoeling na te gaan welk bedrag dat gezin nodig heeft om aan zijn individuele behoeften te voldoen, zonder een beroep te doen op de sociale zekerheid”* (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 443/018, 167-168). De wetgever heeft namelijk willen voorkomen dat verweerder, bij het beoordelen van de vraag of de persoon die wordt vervoegd stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen heeft, enkel een referentiebedrag in aanmerking zou nemen en zou voorbijgaan aan de mogelijkheid dat er gevallen zijn waarbij personen zonder over dit referentiebedrag te beschikken toch de nodige garanties bieden dat zij niet ten laste zullen vallen van de openbare overheden. In casu heeft verweerder evenwel niet vastgesteld dat verzoeksters echtgenoot een inkomen had dat lager lag dan een bepaald referentiebedrag, doch dat niet werd aangetoond wat zijn recente inkomsten waren. Uit artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt geenszins dat verweerder indien geen recente inkomsten door de gezinshereniger worden aangetoond alsnog zelf een onderzoek zou moeten doen om deze inkomsten te achterhalen. Artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet noopt verweerder enkel om indien blijkt dat er een inkomen is – quod non in casu – te beoordelen of, gelet op de specifieke behoeften van een gezin, een bedrag dat lager ligt dan het door de wetgever bepaalde referentiebedrag niet kan volstaan en voorziet dat hij in dit geval de nodige inlichtingen – die hem in staat moeten stellen een beeld te krijgen van de behoeften van dit gezin – op te vragen. Het feit dat verweerder niet heeft bepaald welke bestaansmiddelen verzoekster en haar echtgenoot exact nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden doet ook geenszins afbreuk aan de correctheid van de vaststelling dat geen stabiele, toereikende en regelmatige

bestaansmiddelen werden aangetoond. De door verzoekster aangehaalde rechtspraak doet aan voorgaande vaststelling evenmin afbreuk.

De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te concluderen dat verweerder de artikelen 40bis, § 1 en § 2, 2° en 40ter van de Vreemdelingenwet of het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

3.2.3. Gezien er in casu geen intracommunautair aspect aanwezig is, kan verzoekster voorts niet dienstig verwijzen naar artikel 3.2 van de richtlijn 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK